

DĚCKA JSOU V POHODĚ PRESS KIT

DISTRIBUCE:

Zuzana Pudilová, info@aerofilms.cz, tel. 608 300 797

Aerofilms, s.r.o., Biskupcova 31, Praha 3 130 00

PROGRAMACE:

Jakub Němeček, program@aerofilms.cz, tel. 572 501 989, 724 339 341

Původní název filmu:	The Kids Are All Right
Žánr:	drama
Režie:	Lisa Cholodenko
Distribuce:	Aerofilms
Distribuční premiéra:	6. 1. 2011
Délka:	106 minut
Formát obrazu:	1,85:1
Zvuk:	Dolby Digital
Rok výroby:	2010
Jazyk:	anglická s českými titulky
Země výroby:	USA
Scénář:	Lisa Cholodenko, Stuart Blumberg
Kamera:	Igor Jadue-Lillo
Střih:	Jeffrey M. Werner
Producent:	Ensar Halilović, Damir Ibrahimović, Bruno Wagner, Barbara Albert, Karl Baumgartner, Raimond Goebel, Leon Lučev
Hrají:	Julianne Moore, Mia Wasikowska, Annette Bening, Mark Ruffalo a další...
Oficiální stránky:	http://filminfocus.com/film/the_kids_are_all_right
Stránky distributora:	http://www.aerofilms.cz/deckavpohode

SYNOPSIS

Vtipný, energický a skvěle vykreslený portrét moderní rodiny – Nic a Jules (Annette Bening a Julianne Moore) jsou matky, které žijí v útulném bungalovu na okraji města se svými dospívajícími dětmi Joni a Laserem (Mia Wasikowska a Josh Hutcherson). Když se Joni chystá na vysokou školu, její mladší bratr ji požádá o velkou laskavost. Chce, aby mu Joni pomohla najít jejich biologického otce. Navzdory vlastním pochybám splní Joni bratrovo přání a naváže kontakt s „bio-tátou“ Paulem (Mark Ruffalo), pohodářským majitelem restaurace. Když do života této nevšední rodiny vstoupí Paul, začíná pro všechny nová kapitola, v níž jsou postupně definovány, přehodnoceny a pak znovu formulovány rodinné vztahy.

Ve filmu hraje Annette Bening (tři nominace na Oscara) a Julianne Moore (čtyřmi nominace), jejich děti ztvárnili Mia Wasikowska (Alenka v říši divů) a Josh Hutcherson (Cesta do středu Země). Otce hraje Mark Ruffalo (nedávno Prokletý ostrov). Režisérka filmu Lisa Cholodenko má na svém kontě již dva ceněné celovečerní snímky Vrcholné umění (1998) a Laurel Cranyon (2002). Díky kombinaci komediálního překvapení s břitkou pravdivostí je její poslední film Děcka jsou v pohodě nakažlivě vtipný a působivý.

BIOGRAFIE

Julianne Moore (Jules)

Julianne Moore je filmovému publiku velmi důvěrně známa jako okouzující žena. Ona sama však o sobě říká, že začínala jako pravý opak. "Ve škole jsem byla úplná otrava," tvrdí. Juliannin otec byl plukovníkem v armádě, takže se rodina často stěhovala. „Víte, vždycky máte jedno dítě, které je moc malé, jedno, které nosí brýle a jedno, které není moc sportovní. Já jsem byla všechno dohromady.“ Ve třídě byla ostrčená, dnes na tom ale vidí i pozitivní stránky: "Je to dobrá zkušenost. Když něco takového člověk zažije, naučí se být empatický." Když se začala zajímat o herectví, zjistila, že vypadá jakoby byla úplně neviditelná. "Můj úplně první režisér mi řekl, že když máte červené vlasy, někdo vás z nějakého důvodu obsadí," vzpomíná. Často jsem nosila paruku, ale vtipná věc je to, že i když mám jinou barvu vlasů, lidé si mě stále pamatují jako tu, co má červené vlasy."

Annette Benning (Nic)

Annette Benning možná urazila dlouhou cestu ze svého rodiště v Topeka v Kansasu, ale její postavy pořád obsahují ne úplně nesmyslné jednotné poselství: tohle je Amerika. Nic, postava, kterou hraje ve filmu Lisý Cholodenko, září americkou sebedůvěrou a sebevědomím. Povoláním doktorka je pro svojí partnerku Jules (Julianne Moore) a jejich dvě děti Joni (Mia Wasikowska) a Lasera (Josh Hutcherson) hlavní živitelkou a stará se (možná až moc) o všechno ohledně zdraví své rodiny a toho, aby se všichni měli dobře. Vlastní rodiče Benning svou dceru možná tolik nechápali. Jak nedávno řekla Benning pro Angeleno Magazine: „Nikdy nešli do kina nebo nemluvili o showbiznysu... Pamatuji si, že když jsem začala dělat hry... mohli zavolat a zeptat se, 'Co teď děláš?' Řekla bych, 'Tartuffe v San Franciscu. 'a oni by odpověděli,' To je pěkné, drahoušku.'"

Mark Ruffalo (Paul)

Hvězda filmu Děcka jsou v pohodě Mark Ruffalo poprvé zazářila na americké nezávislé filmové scéně před deseti lety pozoruhodným výkonem v uštěpačném dramatu spisovatele a režiséra Kenneth Lonergana Můžete se mnou počítat (2000). Za způsob, jakým ztvárnil roli ztraceného a znovunalezeného bratra Terryho Laury Linney ho kritika okamžitě zahrnula do velké tradice amerických filmových herců. Emanuel Levy z Variety řekl, že "Ruffalova role připomíná outsidersy hrané Marlonem Brandem, Burtem Lancasterem a Williamem Holdenem," zatímco Stephen Holden z New York Times tvrdí, že "hvězdný výkon pana Ruffala si zaslouží být přidán do seznamu charismatických, dospělých ztracených chlapců po bok Marlona Branda v Tramvaji do stanice Touha a Jacka Nicholsona v Bezstarostné jízdě." V Rolling Stone vyšlo hodnocení od Petera Traverse: „Herec Ruffalo dává do své role intimní intenzitu, která snese srovnání s raným Brandem a pozdním Jamesem Deanem.“

Mia Wasikowska (Joni)

Ještě před rokem by jméno Mia Wasikowska v seznamu nadějných hereček zaznamenali asi jen nejskálnější filmoví fandové. Předtím se objevila v několika krátkých filmech a televizních pořadech a najednou je Wasikowské všude plno. Hrála Alenku v celosvětovém hitu Tima Burtona Alenka v říši divů, byla nominována na „ženský objev roku“ na cenu MTV 2010, hraje hlavní roli v novém filmu Gus Van Santa Restless, byla na obálce časopisu Vanity Fair, píše se o ní také v souvislosti s novým filmem Caryho Fukunaga Jana Eyrová a hraje klíčovou roli Joni ve filmu Děcka jsou v pohodě Lisý Cholodenko. A to vše před dvacátými prvními narozeninami. Listu The Guardian se svěřila, že ji taková rychlá sláva trochu překvapila: „Je to fakt divné vidět se na filmovém plakátu.“

Josh Hutcherson (Laser)

Ve filmu Děcka jsou v pohodě hraje Josh Hutcherson Lasera, normálního kluka na skateu, který se trochu potlouká a hledá svého biologického tátu. Člověk by si myslel, že by mohl být trochu plachý s takovou impozantní multioscarovou filmovou rodinou. Jeho filmové maminky Annette Benning a Julianne Moore, biologický otec Mark Ruffalo a sestra, Mia Wasikowska, hrála "jenom" Alenku v trháků Tima Burtona Alenka v říši divů. V osmnácti letech je ale zkušený herec z televize i filmu. Objevil se v televizním filmu House Blend. Herectví se propadl už ve čtyřech letech.

Lisa Cholodenko (režie)

Lisina láska k filmu vzplanula během práce asistentky střihu na snímcích Johna Singletona: na Oscara nominovaný Chlapci ze sousedství a Svatba nebo pohřeb, který má na kontě nominaci na Zlatý glóbus.

Práce na těchto projektech ji nadchla natolik, že právě tam začala probíhat hladká a přirozená proměna v to, co je dnes sebejistou filmovou kariérou. Poté, co pracovala jako střihačka v řadě filmů se Lisa v osmadvaceti letech rozhodla, že chce studovat filmovou školu. Za krátký čas už chodila na Akademii umění ve státě Kolumbia, kde získala titul M.F.A. ve scénáristice a režii. Pod ochranou svého rádce, Miloše Formana, napsala a režírovala několik výborně hodnocených krátkých filmů včetně snímku Suvenýr (1994), který se promítal na více než 25 mezinárodních filmových festivalech. Další snímek A Dinner Party (1997) vysílala britská, francouzská a švýcarská televize a byl oceněn Channel 4 TX cenou Britského filmového institutu.

V roce 1998, se Lisa pustila do režijní debutu celovečerním filmem Vrcholné umění s Ally Sheedy a Radhou Mitchell v hlavních rolích. Film je temnou meditací o lásce, ztrátě a dilematech, se kterými se musíme každodenně vyrovnávat. Ve filmu se Lisa zabývá ambicemi a nejasností mezi osobním úsilím a toho, co je člověk všechno schopen udělat pro úspěch. Film získal mnoho ocenění mimojiné Národní cenu filmové kritiky za herecký výkon Ally Sheedy, diváckou cenu Waldo Salta na Sundance festivalu a Zvláštní Cenu poroty na filmovém festivalu v Deauville.

Když odpočívala během práce na střihu Vrcholné umění, poslouchala hodně hudby. Jednou ráno jí střihač Amy Duddleston přinesl nahrávku Joni Mitchell "Ladies of Canyon". Lisa ihned dostala nápad – Joni Mitchell se stala katalyzátorem Lisina druhého celovečerního filmu Laurel Canyon, který přenáší publikum do srdce Hollywood Hills, domova mnohých hudebníků, herců a dalších bohémů. Film se soustředí na upjatý mladý pár přivábený do epicentra rock'n'rollu bohémským životem. Laurel Canyon měl premiéru v rámci nezávislé sekce v Cannes v roce 2002, kromě toho získal cenu Dorothy Arzner, ředitelky View film festival a v roce 2004 byl nominován na dvě nezávislé ceny Spirit Award.

Podle vzoru Laurel Canyon si Lisa nadále pečlivě vybírá projekty, které bojují s konvencemi a soustředí se na výstřední krásu lidského ducha.

ROZHOVOR S REŽISÉRKOU

Scénáristka a režisérka Lisa Cholodenko upoutala pozornost kritikou ceněnými snímky Vrcholné umění (1998) a Laurel Canyon (2002). Její nejnovější film Děcka jsou v pohodě je "osobní film" o lesbickém páru vychovávajícím teenagery.

Nedávno se hodně diskutovalo o článku v Newsweeku, ve kterém se psalo o potížích homosexuálních herců hrát heterosexuální role. Zajímalo by mě, jak se na to díváte Vy, na opačné straně – heterosexuální herci hrají homosexuální role. Je to něco, na co je třeba vzít v potaz při castingu?

Abych pravdu řekla, zrovna mi o tom článku někdo řekl a ještě jsem jej nečetla. Víte, myslím, že už jenom to, že se tom diskutuje, je pro mě je dost divné. Jednoduše, kvůli osobnímu životu herců – myslím si, že by měli mít soukromý život. Ne, že by měli být schovaní někde doma pod postelí, ale měla by existovat nějaká hranice mezi pracovním a osobním životem. A pokud si režisér tak jako tak myslí, že by pro tu roli byli dobří, tak už je jedno, jestli jsou homosexuální nebo heterosexuální. Záleží na tom snad? Myslím, že homosexuální lidé jsou více afektovaní, ať už lesbičky nebo gayové a to je složitější maskovat v heterosexuálních rolích. Jak to je ale vůbec možné, že se o tom takhle bavíme? Myslím, že je lepší brát to jinak. Jen to jenom to, co to je. Říkám to bez morálních soudů. Je to to, co to je.

Ve filmu je homosexuální vztah, ale je tam také určité množství pornografického sexu a dokonce i úryvek z hardcore gay porna. Myslíte si, že to bude pro mainstreamové publikum šok? Je na to připravené? A záleží na tom vůbec?

Je šokující možná v tom smyslu, že to je zobrazené takovým reálným způsobem, není to soap opera pro homosexuály. Takové věci byly v televizi i ve filmech. Koneckonců neobjevují Ameriku, ale myslím, že to poselství, které v tom je, lidí odzbrojí. Docela jsme se snažili a myslím, že jsme to i zvládli udělat tak, že si úplně neuvědomujete, co sledujete; subverzivnost toho, co vidíte. Můžete se k tomu posadit aniž byste si to nějak extra uvědomovali: „To je něco, co nejsem. Já jsem jiná a není to moje věc.“

Myslím, že jsme našli způsob, jak do toho lidi vtáhnout a to pro nás bylo opravdu důležité.

Ptám se, i když nemám pocit, že by to měl být velký problém, že by to lidé neměli zvládnout. Den před tím, než jsem viděl váš film, jsem byl na Sexu ve městě 2, ve kterém byla gay svatba. A jakmile se oba muži políbili, byl střih. Ve vašem filmu je mezi Nic a Jules hodně intimity, na to jsem byl obzvláště zvědavý. Jsou lidé mimo San Francisco chápaví?

No, víte, to jsme opravdu nevěděli. Snažili jsme se to napsat a já jsem se to pak snažila natočit tak, aby ten humor byl dost odzbrojující. A obrazy samy o sobě, když je opravdu dekonstruuje, byly natolik mírné, aby to byl spíše takový náznak. Mohl za to takový trik, že by si z toho lidé, kteří o tom už nějaké povědomí mají, mohli odnést více než ti, kteří o tom to povědomí nemají. Doufali jsme ale, že to bude mít dopad na většinovou společnost a že se to dostane i mimo lidi, kteří to chápou. Tam byly otázky na gay porno a na to, kolik sexuality zobrazujeme, ale to je zábavné. Nebude to Spiderman 12 nebo tak něco. Není to film do multiplexu. Ale také doufáme, že to není super undergroundový film do artového kina. Takže pokud jde o ten Sex ve městě, myslím, že oni chtějí mít tak široký záběr, jak je to jen lidsky možné, aby to pro žádnou babičku nebo kohokoliv nebylo příliš vzdálené.

Chci se zeptat na ten humor, který jste zmínila, protože si myslím, že to je jedna ze skutečně silných stránek filmu - je fakt vtipný. Jaký byl váš přístup, když jste to spolu psali? Abyste udrželi příběh v napětí, ale zároveň ho pořád odlehčovali?

Byl to proces, skutečný vývoj. Měli jsme nějakou myšlenku, jak do sebe bude zápletka zapadat, což byla ta věc o pitomém kamarádovi, který se chce koukat na DVD a hledat porno, bla bla bla. Takže to všechno bylo vtipné a pak ta trapná konverzace o chození po špičkách okolo toho, jestli jejich dítě je nebo není homosexuální a to, že by jim vadilo, kdyby to dítě homosexuální bylo. A jak ironické je, že dvěma lesbickým maminkám bude vadit, kdyby měly homosexuální dítě. A všechny tyhle věci. Z toho jsme měli srandu, ale pak tam bylo spoustu dalších záležitostí, které jsme brali mnohem vážněji. Stuart (Bloomberg, který se podílel na scénáři) je opravdu vtipný chlápek - máme stejný pohled na věc. Máme stejný smysl pro humor, takže když jsme seděli nad psaním a smáli jsme, tak jsme věděli, že to je dobré.

Myslím, že důvod, proč je to tak vtipné je, že ten film je fakt reálný a při zemi. Je tam Laser, patnáctiletý kluk, který mluví jako patnáctiletý kluk, a to je něco, co ve filmech není úplně samozřejmé. Pak to není stereotypní nebo moralizující - vypadá to pak víc přirozeně.

Ano, fakt jsme toužili to udělat politicky nekorektní a nepokrytecké a ne extra vážné a jenom doufáme, že v tom bude srdce, jednoduše proto, že ty sympatické opravdové postavy jsou ve složité situaci.

Chtěl jsem se zeptat na postavu Nic (Annette Bening), která hraje dost stereotypní lesbu, má mužské jméno, krátké vlasy a ty typické „mužské“ kvality. Jak jste jako autor získala jistotu, že to nebude povrchní?

Myslím, že to nebylo tak moc předurčené. Je to opravdu jenom můj světový pohled. Nežiji ve světě, kde jsou lidé podle něčeho extra rozdělení. Netvrdím, že jsme s mojí partnerkou skvělé - jenom nějak vidím drsňáka a ženu v každé lesbičce, kterou znám. Víím, že jsou lesbičky, které se s tím opravdu ztotožňují, existuje to a není na tom nic špatného. Ale tohle je osobní film, takže je napsán z mého úhlu pohledu na svět.

Na začátku filmu je skvělá konverzace o spektru sexuality a o tom, jak není snadné jí určit. Navazuje na to, že Jules spí s mužem. Zajímala vás reakce publika na to, že lesbička má sex s heterosexuálním mužem?

Myslím, že to bylo zajímavé pro mě, ale cítila jsem... víte co, tak dobře. Možná teď zatloukám hřebíčky do rakve. Možná to byla špatná volba. Ale jádro toho filmu, celá zápletka se kolem toho točí. Tak je možné buď hodit film přes palubu nebo ho vzít za vlastní a snažit se z něj vytěžit to, co bude zajímavé a životaschopné.

Pro mě tohle nebyl problém, ale myslím, že bude pro spoustu lidí, kteří očekávají přesné a neměnné definice. Na obrazovce nevidíme mnoho homosexuálních hrdinů a tak když je vidíme, mnozí chtějí, aby byly dokonalé: divný hlas, ty lesbičky a ti teplouši. A když z hranic vystoupí, náhle se to stává spornou otázkou, politicky.

Hlavní věc je, že se s tím identifikuji. Je to něco, co cítím, že dává smysl. Dává to smysl lidem, které znám. Dává to smysl čemukoliv. Takže nemám pocit jako bych přišla s nějakou divnou fantazií, s něčím, co se nikdy nestalo. Všechny lesbičky jsou rigidní a nepřekračují ty hranice. Víme, že to není pravda. Takže proč by to tam nemělo být. Líbí se mi tahle zápletka, jak to je nastavené a také mám pocit, že je docela zajímavé smíchat heterosexuály a homosexuály. Opravdu jsem chtěla, aby z toho byl mainstreamový film. Opravdu to je o homosexuálech a heterosexuálech a mě to se líbí. Mám to ráda osobně a mám proto ráda ten film. Daleko víc mě zajímalo oslovit muže než abych měla starost, že se rozkmotřím s částí lesbické populace.

Chtěl jsem mluvit o názvu, Děcka jsou v pohodě (The Kids Are All Right), který je odkazuje na děti. Jak název vznikl? Jak vnímáte roli, kterou hrají děti a proč je to v tom filmu hlavní?

Ten film je o ženách a jejich zkušenostech s tím, že mají rodinu. A o muži, který přijde a chce být té rodiny součástí. A opravdu, když mluvíte o rodině, je to o životě dětí. Takže je to trochu ironický název v tom smyslu, že svým způsobem se dětem daří trochu lépe než maminkám. A je to také jakási zpráva lidem, kteří si myslí, že homosexuální lidé nemohou vychovat psychicky zdravé normální děti. Jakože děti jsou v pořádku. Nebojte se o ně. Mají se dobře.

Mluvila jste trochu o tom, co Annette Bening a Julianne Moore přinesly do filmu, ale zajímalo by mě, jestli byste mohla herecké obsazení rozebrat trochu víc?

Julianne jsem měla asi před deset lety někde v záloze. Mluvily jsme o tom, že chceme někdy pracovat společně. Byla fanouškem prvního filmu, který jsem natočila (Vrcholné umění) a mě se zas vždycky líbila její práce, zejména v Hříšných nocích (1997). Takže když jsme se Stuartem napsali tenhle scénář, přemýšleli jsme, kterou z těch dvou rolí bude hrát. Nakonec jsem jí řekla, ať si vybere sama. A vybrala si Jules, což nás nepřekvapilo. Bylo to skvělé. Mysleli jsme, že tu roli bude chtít, ale pro jistotu jsem jí nabídla obě. Najít pro ni partnerku, postavu Nic, bylo obtížnější. Nevěděla jsem o nikom v tomhle věku, kdo by se k Julianne hodil. Musela to být dobrá herečka, která je zábavná, dramatická a sexy. Když mne pak napadla Annette Bening, začala jsem být trochu fanatická, že to je ono, že to je jediný člověk, který to může zahrát. Stůj co stůj, prostě to musí hrát ona.

A pak, pokud jde o mladší herce - nemusíte vždy vidět teenagery, kteří skutečně vypadají jako teenageři.

No, oni jsou dost blízko k věku, který měly jejich postavy. Mie (Wasikowské) bylo v té době devatenáct a Joshovi (Hutchersonovi) bylo mezi šestnácti a sedmnácti. Miu jsem viděla na HBO v seriálu, který se jmenoval V odborné péči a přišlo mi, že je zajímavá. Líbilo se mi, že byla Australanka – není to typická americká mladá herečka, třeba z LA nebo New Yorku a není tak hubatá nebo afektovaná jako hodně mladých hereček tady. A on – neznala jsem jeho práci, ale věděla jsem, že toho má dost za sebou. Věděla jsem, že je nadějný, takže jsem se těšila na naši spolupráci, stejně jako s ostatními lidmi. Když ale přišel a dělal scény typu: "Jo, jasně," chtěla jsem, aby byl Laser více jako Paul Dano – trochu sentimentální typ kluka. Když jsem ale viděla Joshe, řekla jsem si, že je takhle lepší. Je více chlapecký, svalnatý, prostě frajer, líbí se mi.

Ve filmu je spousta něhy. Líbilo se mi to Nicino pití, objevilo se tam několikrát, ale připadalo mi trochu nerozvedené. Jaký za tím byl myšlenkový proces? Že má problémy s pitím nebo je to jen projev zmatku kvůli tomu, co se děje v rodině?

Myslím, že jsme se cítili jako, ach, víte co? Je to druh hranice. Spoléhá se na víno až přespříliš a druhý partner si toho právě všimnul. Pije moc, je ve stresu a moc to nezvládá. Nemá zpátečku. Snažili jsme se to vykreslit tak, aby to bylo něco, co míří do týla do jejich vztahu. Jedna partnerka vidí chování,

ktelé jí dělá starosti a ta druhá s tím teď nechce nic dělat. A pije dál.

To je zajímavé, protože se spíš dá se říct, že Nic je ta, která svým způsobem drží pod kontrolou to podivínství. Ale tady je to Nic, která nemůže ovládat své pití a nespoutaná Jules se jí snaží udržet na uzdě.

Dobře, dobře, dobře. No, mám pocit, že každý má svou ironii a dvojnáčnost a tak. To je ve všech dlouhodobých vztazích.

Ještě tam byl jeden vztah, který mě zajímá – mezi Paulem (Mark Ruffalo) a Tanyou (Yaya DaCosta). Napadlo mě, jestli bylo důležité, že to byl multietnický vztah. Před 40 lety by tím byli diváci šokováni, ale dnes je to normální a doufejme, že bude platit totéž u homosexuálních párů. Byl to záměr nebo už v tom vidím něco, co tam není?

Asi to nebylo zcela vědomé rozhodnutí, ale v momentu, kdy jsem přemýšlela o obsazení téhle role, mě napadla Erykah Badu. Přemýšlela jsem: "kdo je typ člověka, který by mohl být s Paulem? Vypadá, že poletí po někom exotickém." Ta postava je trochu nádherná a romantická. Tohle pak ale Paul opustí a jde k Jules, která je exotická svým vlastním způsobem - je starší, krásná a je lesbička. Otázka zní: „Co je exotické?“ Postava Tanyi, černá postava, je do něj zamilovaná až po uši a bude mu oddaná s každým úderem srdce. A bílá postava je lesbička a je nepřístupná a absolutně nedostupná. V okamžiku, kdy jsme to skládali dohromady, jsme to trochu míchali. Není to pouze o psychologii postav. To je druhá část odpovědi. Porovnat to, že někdo souloží s černoškou s tím, jak nějaké lesbičky koukají na gay porno. Tak se přeci lidé chovají. Není to rozdělené jen na bílé lidi a heterosexuální lidi. Je to propletené.

OHLASY Z TISKU

San Francisco Chronicle

“★ ★ ★ ★ ★. Výborné. Celistvý, vyzrálý film. Dílo režisérky Lisy Cholodenko je humorné a psychologicky pravdivé.”

Boston Globe

“★ ★ ★ ★. Filmy jako tenhle se nevidí velmi často. Krásně napsaný, bezvadně zahráný, vtipný, smyslný a pravdivý. Nemyslím si, že jsem si kdy užil Annette Bening tak jako tady. Nejnovější kus spisovatelky a režisérky Lisy Cholodenko má blízko k mistrovskému dílu.”

Star Tribune

“★ ★ ★ ★. Zázrak. Vtipná, inteligentní a veselá komedie o vztazích. Nestydatý milostný vzkaz adresovaný konceptu rodiny. Režisérka Lisa Cholodenko a spoluscénárista Stuart Blumberg šikovně vytvořili břitký příběh s originálním názorem, způsobem života a prožíváním. To všechno sledujeme s láskyplným pobavením. Herecké výkony jsou emocionálně pravdivé, herci vynikající.

Seattle Times

“★ ★ ★ ★. Kouzelné. Výborné herecké výkony překračující hranice, že už nevypadají jako hrané.”

© **Aerofilms, s.r.o.**

(všechny zde uvedené informace, včetně doslovných citací, jsou k volnému použití)